

бесѣвъ произволѣтъ на тиранинѣтъ и на неговите любимци? Законѣтъ е потѣпкаѣтъ, законѣтъ е осмѣянѣтъ; законѣтъ е изчезналѣтъ заедно съ добродѣтелиа: лажата, раболѣпнието сѣ са въцариле намѣсто по-напрешните добродѣтели! О, времена! о, прави! е викалѣтъ Цицеронѣтъ. Но какво би казалѣтъ ти, вѣлнкий витня, ако да би повдигналѣтъ сега изъ гробѣтъ почтенната си глава, която ти привесе жертва на возникающиятъ тиранизмѣтъ? Дѣ е форумѣтъ? дѣ сѣ комициите? дѣ сѣ трибуните — защитниците на слабите? . . . Тѣхъ сѣ замѣнили сега шпиони! шпиони! Нищо не може да изрази сплчкнйатъ ужасъ на тая дума, неизвѣстна въ стариятъ Римѣтъ. Скоро занаятчиете ще да оставатъ своите работни стан, а търговците своите дюкяне и ще да захванатъ да късатъ единѣтъ другито съ предателства, защото това е по-ползователно и по-леко. Шпионството е станало сега срѣдство, за да достигатъ хората до почести, както по-напредѣтъ достигаха чрѣзъ храбростята и любовята камѣтъ отечеството. . . Тѣжко и горко на онзи гражданинѣтъ, който са не посмѣе надѣтъ фарсѣтъ на онзи комически актѣорѣтъ, който са е харесалѣтъ на Тиверия или на Сеяна! Вечеряшѣтъ ли ти съ приятелите си — заповѣдай на слугите си да поглѣднатъ подѣтъ масата, задѣтъ стѣлбовете, не е ли са скрилѣтъ вѣйдѣтъ си шпионинѣтъ. Ако не намѣратъ, — бой са отъ гостите си, особенио когато фалериското вино захваща да ти побърква езикѣтъ; повтаряй въ себѣтъ си стихѣтъ на Овидия: „Галлюса е погубвило невъздържанието на езикѣтъ му при употребленнето на виното“. Бой са отъ жената си, ако коварниятъ прелѣстителѣтъ намѣри пакѣтъ камѣтъ нейното сѣрце, — гой ще да направя довесение противѣтъ тебе, ж ната ти ще да го потвърди, и тебе ще да испроводатъ на заточение или въ темница, а имането ти ще да дадатъ на шпионинѣтъ; и ако на врагѣтъ ти не омѣрзене